

ARANG-SZÓ

**Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a
bokrosi Szent László - templom híveinek lapja**

XII. évfolyam, 1. szám, 2015. Húsvét

„Én Uram, én Istenem...”

Krisztus a kereszten kimutatta irántunk való végtelen szeretetét, és örökre átölelte az emberiséget. Most Pilátus megkérdezi tőlem, tőled, hogy kit szabadítsak ki az ünnepre: Barabást, vagy a Názáreti Jézust? Kit szeretek én a legjobban e két személy közül? Szeretem-e a Krisztust, aki haldoklik a kereszten, vagy csak akkor fogom szeretni őt, ha tudom, hogy feltámadott?

Ezeknek a kérdéseknek a megválaszolásában segítségünkre siet három embertípus, három tanítvány, akik Krisztus közelében éltek, Krisztust követték: János apostol, a szeretett tanítvány, Péter apostol, a Krisztust megtagadó, a síró, a bűnbánó, és Júdás az áruló, az, aki az életnek nemet mondott...

Júdás: az áruló, aki az érdeket leste, aki véglegesen lemondott az igazi Életről, hisz áruló tettével, nem is annyira Krisztust, hanem saját magát, saját lelkét árulta el.

János: az evangélium úgy emlegeti, mint a tanítvány, akit Jézus szeretett. A tanítványok közt a legfiatalabb, és a tizenkettő közül az egyetlen olyan, aki nem vértanúhalált halt. Az Úr a többi tizeneggyel együtt apostolává választotta. Jézus Péter és Jakab mellett őt is különös bizalmával tüntette ki. Ott volt Jézus színeváltozásánál,

az utolsó vacsoránál az Úr mellett foglalt helyet, és az apostolok közül egyedül ő kísérte el Krisztust a Golgotára. A kereszt alatt Jézus az ő gondjára bízta édesanyját, Máriát. Jézus feltámadását követően az asszonyok híradása nyomán Péterrel együtt futott az üres sírhoz, hogy megbizonyosodjon a Mester feltámadásáról. Mindig követte a Mestert...

Péter: a Kőszikla, aki megvallotta Krisztust... A Kőszikla, aki mégis gyenge volt, Ő a Kőszikla, aki sírni tudott, aki megbánta, hogy megtagadta Krisztust, aki futott Húsvétvasárnap, Jánossal együtt... Aki végleg elkötelezte magát Krisztus mellett, majd nem tartotta

méltónak magát arra, hogy Krisztushoz hasonlóan haljon meg.

E három embertípus valamennyi szerepében találhatjuk magunkat sokszor. A mi szeretetünk miként mutatkozik meg Krisztus iránt, hisz ő a végsőig szeretett minket.

Ha Krisztus feltámadásának a fényében szemléljük a dolgokat, akkor valószínű, hogy Tamás apostollal együtt megdöbbenünk, és e szavakkal illetjük a Megváltót: „Én Uram, én Istenem...”

Topsi Bálint plébános

Szenvedés és győzelem

Az egész emberiség történelmét – az első bűnbeesés óta – végigkíséri a fájdalom és a szenvedés, nemcsak fizikai, hanem lelki értelemben is. Ez a fájdalom és szenvedés mindig abból fakad, hogy az ember gögösen, tudatosan és szabad akarattal elfordul az Istentől, és ezzel elfordul a boldog, dicsőséges és örök élettől is:

Az asszonyhoz pedig így szólt (az Isten): „Megsokasítom terhességed kínjait. Fájdalmak közepette szüled gyermekeidet. Vágyakozni fogsz férjed után, ő azonban uralkodni fog rajtad.” (Ter 3, 16)

Az embernek pedig ezt mondta (az Isten): „Mivel hallgattál az asszony szavára, és ettél a fáról, jóllehet megtiltottam, hogy egyél róla, a föld átkozott lesz miattad. Fáradsággal szerzed meg rajta táplálékodat életed minden napján. Tövist és bojtorjánt terem számodra. A mező fűvét kell enned. Arcod veritékével eszed kenyeredet, amíg vissza nem térsz a földbe, amiből lettél. Mert por vagy, és a porba térsz vissza.” (Ter 3, 17-19)

A halál elszenvedése a legnagyobb csapás az ember számára, mert ekkor átéli a teljes megsemmisülést: a magányt, az ürességet, és jövőnélküliséget. De vajon lehet-e a halálé az utolsó szó? Képes-e a halál végső diadalt aratni az életen, vagy éppen fordítva? Minden vallás beszél a halál utáni életről, állapotról, de ez nem minden esetben jelent boldog, és főleg, Isten általi beteljesülést. A zsidó nép hite szerint elég a Szövetség, a Törvény, valamint az Istennek rendszeresen bemutatott *áldozat* ahhoz, hogy része legyen az üdvösségben. A zsidó nép történelme azonban pontosan igazolja, hogy ezek önmagukban nem hozhatják el senki emberfiának a boldog beteljesülést:

Mivel állhatok az Úr elé, mivel borulhatok a magasságos Isten elé? Álljak oda égőáldozatokkal, egyestendő borjakkal? Kosok ezreiben telik-e az Úrnak kedve, vagy áradó olajpatakokban? Feláldozzam-e elsőszülöttemet vétkemért, méhem gyümölcset saját bűnömért? „Megmondták neked ó ember, mi a jó, és mit kíván tőled

az Úr: Semmi mást, mint hogy váltsd tettekre az igazságot, szeresd hűségesen, és járj alázatosan a te Isteneddel.” (Mik 6, 6-8)

A zsidó nép mind a mai napig rendületlenül várja a *Messia*st, a *Szabadítót*, aki megváltja bűneitől, és elhozza számára az oly régóta várt szabadságot és boldogságot. *Jézusban* nem ismerik fel a kortárs zsidók mindezt, pedig ő valóban, és a legtökéletesebb módon mindenkor az Isten által megkövetelt *igazság* útján jár; *hűsége*, *szeretete* és *alázatossága* is mindenki iránt egyaránt megmutatkozik. Ő az az elsőszülött, egyszülött, akinek engesztelő áldozatát szívesen veszi az Úr, nem önmaga, hanem az egész emberiség vétkeiért. Van élet a földi halálon túl, de ehhez a *Megváltónak*, a megtestesült *Isten Fiának* a kereszthalála szükséges. A jelen világ végéig, Ő a mennyből alászálló, élő *Kenyér*, aki isteni táplálékként, örök életet ad minden hozzá futó, benne bízó és remélő hívőnek. Általa köttetik meg az az új és örök szövetség, amely a feltétlen Isten- és emberszeretet *törvényén* alapul, és amelyben már nem egy oktan állatnak, hanem magának az embernek kell hibátlan, és az Istennek kedves *áldozattá* válnia.

Mindenkor és mindörökké *Krisztus Királyunk* győzi le a mi legnagyobb ellenségünket: a bűnt és a halált. Általa van utunk a földi fájdalom és szenvedésen át, a dicsőséges és örök életbe. Már most, a jelenben megtapasztalhatjuk a győzelmet minden rossz felett, valamint a ránk váró mennyei boldogságot, ha Jézus Krisztussal együtt vállaljuk és járjuk az egyetlen *igazság*, az odaadó *hűség*, és alázatos *szeretet* útját:

Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa. Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket. Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld. Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelnek vele. Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak. Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent. Boldogok a békességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket. Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa. (Mt 5, 3-10)

Arany Gábor káplán

Nagybőjti lelkigyakorlat

Fazakas Attila atya tartott kétnapos lelkigyakorlatot templomunkban március 27-én és 28-án az esti szentmisék keretében. Az első alkalommal a szenvedésről, a szenvedéshez való kapcsolatunkról elmélkedett Jézus példáján keresztül. A második este pedig arról szólt, hogyan tudunk ebben a kiszolgáltatott, nehéz helyzetünkben is Isten szeretetében és gondoskodásában bízni. Néhány gondolatát megosztjuk olvasóinkkal.

„Lelkipásztori munkám során nemcsak plébániai szolgálatot végzek, hanem Szegeden a klinikáknak a szolgálata is rám hárul. Annak ellenére, hogy lassan már tíz éve pap vagyok, nem gondoltam, hogy ez a klinikai szolgálat olyan sok új kérdést hoz az én életemben. Lelkipásztorként megszokjuk azt, hogy az életünkben jelen van a haldoklás, a halál, de jelen van az öröm is. Általában idősebbekhez megyünk a betegek kenetét kiszolgáltatni, de bennünket is megráz, ha a fiatalok szenvedésével, elmúlásával kell találkozunk.

Ezért gondoltam, hogy a mai nagybőjti estén a szenvedéssel foglalkozunk. Azért tartom fontosnak, hogy erről beszéljünk, mert azt látom, amikor idősebb testvéreinkhez kell menni, hogy bennünk, keresztényekben nagyon sokszor egy álságos biztonságtudat van. Ami azt jelenti, hogy én hiszek Istenben, templomba járok, egyházadót fizetek, élem a szentségi életet, ennek a következménye az lesz, hogy a Jóisten megóv majd engem a szenvedéstől, és minden olyan boldog, szép, örömdetes lesz életemben. Amikor mégis a szenvedéssel találkozunk, krízis helyzetbe kerülnek, nem tudják, hogyan lépjen tovább. Ilyenkor vagy közelebb kerülnek az Istenhez, vagy eltávolodnak tőle. Csalódottak lesznek, nem ezt gondolták volna a Jóistentől. Pedig Ő soha nem ígért olyat, hogy szenvedés nélküli lesz az életünk. A Jóisten azt ígérte, hogy a szenvedések közepette

majd mellettünk fog állni és fogja a kezünket úgy, ahogy Jézus kezét fogta a kereszttúton. Éppen ezért jó – nemcsak nagybőjti időben – de egész évben, újra és újra átelmélni a kereszttut, mert a szenvedéseink az egész egyházi évben jelen vannak. A Szentírásban is nagyon sok igeszakasz foglalkozik a szenvedéssel.

Amilyen mértékben egyre inkább kezd a világ vallástalan és hitetlen lenni, olyan mértékben a bajokat és szenvedéseket egyedül akarjuk teljes mértékben megoldani. De rájövünk, hogy ezekkel a bajokkal egyedül nem vagyunk képesek megbirkózni. Gondoljunk arra, hogy még a Megváltónak is szüksége volt az emberek segítségre. Hogyne lenne a mai világnak szüksége a szenvedésben egy embertársra, egy barátira, vagy legjobb esetben a Jóistenre.

Jézust életútján mennyi szenvedés, mennyi csalódás érte, melyeket nem egyedül próbált megoldani. Imádkozik, megbeszéli nehézségeit a Jóistennel, és ebből a szoros kapcsolatából merít erőt. A szenvedés elől nem menekül, nagyon is tisztába van vele, mi fog vele történni. Elfogadja, fel tud rá készülni, nem menekül tőle, ezért beépül az életébe. Sőt fel tudja használni, hogy ez a szenvedés majd később a mi üdvösségünket szolgálja. Kérjük, hogy szenvedésünk idején tudjunk az Isten mellett dönteni, és hűségesen kitartsunk mellette.

Isten megalkotta a világot, és valamennyi teremtményéről gondoskodik. Jézus sorsában számtalanszor megtapasztaljuk az isteni gondviselés jeleit. Jézus küldetésének sikere az, hogy mindig mer bízni Isten gondviselő szeretetében. Mi bízunk-e a Jóisten gondoskodásában? Amikor nehéz élethelyzetben vagyunk, jusson eszünkbe, hogy a Jóisten szeretne rajtunk segíteni, és szeretne rólunk gondoskodni. Lehet, hogy a szenvedéseken keresztül szeretne valami szépet és jót megvalósítani számunkra. Akár közösségeink élete is mennyire másképp nézne ki, hogyha ennek az isteni szeretetnek és gondoskodásnak valóban nagyobb teret adnánk, és ezt a szeretetet juttatnánk tovább ember-testvéreinknek. A Jóisten arra törekszik, hogy akár jó, akár balsorsban mindig jelen legyen életünkben.

Azt kívánom a kedves Testvéreknek, hogy akkor, amikor szenvedésekkel, nehézségekkel, betegségekkel küszködünk, ennek ne csak a negatív oldalát lássuk, hanem törekedjünk ezekben az eseményekben is észrevenni Isten szeretetét és gondoskodását.”

Összeállította Túrinné Nádudvari Mária

Szent József templom búcsúünnepé

Március 22-én, vasárnap templomunk nagy ünnepére gyűltünk össze. A 10 órakor kezdődő szentmisén Szent Józsefre, egyházközségünk védőszentjére emlékeztünk. A szentbeszédet Kovács János tábori lelkész, Tiszaöldvár lelkipásztora mondta. Gondolataiból idézünk a következőkben:

„Templomunk búcsúünnepé van, Szent Józsefnek, a Boldogságos Szűzanya jegyesének, Krisztus Urunk nevelőatyjának az ünnepé. De hogy ki is volt Szent József, azt akkor értjük meg igazán, ha az evangéliumi kommentárunkból felolvasunk néhány sort, hiszen a zsidóknál közel 2000 évvel ezelőtt nagyon fontos volt a származás jogilag és a mózesi törvények szerint is. Szent József volt az, aki elfogadta Isten akaratát és vállalta, hogy ő lesz Krisztus Urunknak a nevelő atyja. Így ír erről az evangéliumi kommentár:

József Názáretben lakott, de Dávid házából és nemzetségéből származott. Ő adta, mint atya a Jézus nevet a gyermeknek. Nem volt megfelelő kifejezés arra a kapcsolatra, ami Jézus és József között volt. A zsidóknál, ha nem volt vérszerinti leszármazott, örökbe fogadtak egy fiúgyermeket, aki az örökségben és az öröklésben semmiben sem különbözött a természetes gyermektől. Szegénysége miatt a törzsének gazdagabb családjai között eléggé megvetett volt, és korának összes dávidi leszármazottai között az, akinek az előző korok szent öröksége jutott. Vagyis az a kiváltság, ha nem is vérszerinti apja, de elődje és nevelője legyen a Messiásnak, a Megváltónak. József nem édesapja Jézusnak, de nem is fogadta gyermekévé Jézust. Kapcsolatuk Istentől származott, természetfölötti kapcsolat volt. Mikor József meghalt, Jézusra szállt át az ábrahámi és a dávidi örökség, mint az ószövetségi üdvrend beteljesítőjére.

Józsefnek természetfölötti kapcsolata volt Istennel, és érezte azt, amit nekünk is éreznünk kell napjainkban is, hogy nagyon fontos dolog, hogy a természetfölötti dolgok természetessé váljanak a számunkra. Krisztus-követő keresztényeknek, vagyis nekünk természetes, hogy segítünk a rászorulókon, hiszen napjainkban erre egyre több lehetőség van. Természetes, hogy imádkozunk, természetes, hogy elfogadjuk Istennek a legnagyobb természetfölötti állapotát, a kegyelem állapotát, és a kegyelem állapotában szolgáljuk Istent Szent Józsefhez hasonlóan. Szent József megértett valamit Istennek az akaratából. Ahogyan a Boldogságos Szűzanya és Szent József is igent tudott mondani Isten üzenetére, hozzájuk hasonlóan nekünk is tudnunk kell igent mondani Istennek az üzenetére.

Szent II. János Pál pápa „A megváltás őrzője” című pápai leiratában a következőket írja Szent Józsefről:

Józsefre, Isten nevelőapjára emlékezünk. Arra az istenfélő és derék férfiúra, aki felelőssége teljes tudatában és készséggel vállalta a különleges házasságot Máriával, és a rendkívüli apaságot. Azt a rendkívüli hivatást, amelyet Isten a názáreti Szent Családban a Boldogságos Szűz Mária oldalán, és az Isten gyermek védelmében neki szánt és reá bízott. Megemlékezünk Szent Józsefről, mert hűséges családapai szolgálatával hozzájárult megváltásunk kiteljesedéséhez a földön. Jogi, anyagi és erkölcsi keretet biztosított Üdvözítő Urunknak, Jézus Krisztusnak a beilleszkedéshez és a fejlődéshez a földi és emberi társadalomba.”

A prédikáció után körmenet következett, majd visszatérve a templomba a Himnusz eléneklésével fejeződött be a szentmise.

Túriné Nádudvari Mária

Nagyböjti lelkinap Óbecsén

A Keresztény Értelmiségi Kör (KÉK) nagyböjti lelkinapot szervezett az óbecsei Szent Antal Plébánia hittantermében március 7-én. A megváltásunk ünnepére lélekben készülők számára **ft. Pósa László** tartott előadást, biztosított gyónási lehetőséget, és paptársaival misét mutatott be. Előadását két részre osztotta, a részeknek egy-egy szentírási idézet volt a címe:

1. „Vajon böjtölhet-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? Amíg náluk van a vőlegény, nem böjtölhetnek.” (Mk 2,19)
2. „Eljönnek azonban a napok, amikor elveszik tőlük a vőlegényt, akkor majd böjtölnek, azon a napon.” (Mk 2,20)

A lelkinapra a Vajdaság 13 településéről több mint száz érdeklődő érkezett. Az előadót és minden megjelentet **Szabó Károly**, a KÉK elnöke köszöntötte. Moderátor **Szilágyi Edit**, a KÉK alelnöke, a helyi csoport elnöke volt, aki bevezetőjében bemutatta az előadót, aki már számtalanszor adott otthont a KÉK nagyobb rendezvényeinek.

Ft. Pósa László atyát 1978-ban szentelték pappá, aztán hivatását hét plébániát is megjárva folytatta Óbecsén, ahova 1986-ban került. Plébániáján pezseg az élet. László atya az egyházi körökben úgy ismert, mint igazi lelkipásztor. Lelkes vasárnapi szentbeszédeit az óbecsei tévécsatornának köszönhetően is sokan követhetik. Nagy gondot fordít a gyerekek hitoktatására és a szülők hitbeli oktatására. Hónapról hónapra különböző lelkinapokat szervez fiataloknak, felnőtteknek, lelkiségi csoportoknak. A téli és nyári iskolaszünetben népes gyermektáboroknak ad otthont, melyeken tanít, misét mutat be. Lelkigyakorlatokat vezet. A szabadkai Teológiai-Katekézikai Intézet tanára

immár több mint húsz éve. Az alábbiakban megkíséréljük vázlatosan megosztani olvasóinkkal Pósa László atya előadásának tartalmát.

A böjt Istenre irányuló cselekedet, az élvezetek teljes vagy részleges megtagadása nem csak az evéstől és az ivástól. Amikor lemondunk arról, amit fogyasztunk, akkor Isten erejével, javaival, kenyerével, italával táplálkozunk.

Az előadó rávilágított a Szentírásban található példákra. Mózes esetéből tudhatjuk, hogy amikor felment a Sínai-hegyre, negyven nap és negyven éjjel időzött az Úrnál, semmit nem evett, nem ivott. Látomásában Isten kinyilatkoztatta neki többek között a Tízparancsolatot is. Isten megjelent Dániel prófétának is, aki három hétig gyászolt, böjtölt, ez tette lehetővé, hogy láthassa Istent. Az Újszövetségben olvassuk, hogy Jézus negyven napig böjtölt a pusztában, majd elindult a háromévnvi tanítói körútra. Ha böjtölünk, betegségünkben velünk van, békétlenségünkben megteremti a békét, vállalja a társunk szerepét. A böjtöt kéri mindenkitől, nem csak a tanítványaitól, mert a világban mindenkit elkerülhetetlenül utolér a szenvedés, szembekerül a sikertelenséggel, ellenségeskedéssel, halállal. A lemondás napjaiban, amelyeket önként vállalunk, éreznünk kell az éhséget.

Korunk az élvezetek és fogyasztások korszaka, mindig jóllakottak vagyunk, vagy ezt az érzést keressük. Az önzés és a kegyetlenség nagyméretet ölt. A fiatal már nem tud szeretni, nem lehet arra számítani, hogy majd egy napon törődni fog az idősekkel. Utolér bennünket a túlfogyasztás szenvedélye, nincs megértés, szeretet, bérmentett ápolás. Betegség, magány, idős kor, sikertelenség esetén Jézus mellénk áll, minden keresztünköt a vállára veszi, segít. Kibírjuk a kereszt súlyát, velünk van gondban, gyászban, igazságtalanságban, békét ad, a saját példájával tanít, vigasztal, reményt és jövőt ad. A böjt tökéletesíti a szeretetben, jobba válunk, fejezte be gondolatébresztő elmélkedését az előadó.

Az óbecsei lelkinap része volt a keresztút, a gyónási lehetőség és egyéni ima, valamint a szentmise. Köszönet az igen tartalmas napért, a lelki feltöltődésért, a gyónás lehetőségéért, a keresztút megéléséért Istennek, az előadónak, a szervezőknek, a szorgoskező asszonyoknak, akik a finom ebédet biztosították, és köszönet minden megjelentnek.

Szilágyi Edit – Vajdaság, Óbecse

Corpus, P. Tábori Flórián atya emlékére

Flórián atya 1940. november 19-én kezdte szolgálatát Csongrádon, ami öt évig tartott.

A HISTÓRIA DOMUS írása szerint „(...) gyomrára kúrálta magát. A házfőnök 1945. október 27-én a páter akarata ellenére orvost hívott hozzá. Dr. Szarka Ödön megállapítása: A legsúlyosabb vesebaj. Az itt lévő orosz parancsnoktól kapott motorkerékpár oldalülésében P. Király Kelemen házfőnök kíséretében Kiss műszerész vezette a motorkerékpárt. A defektek sora közben, Kiskunfélegyházától hideg őszi esőben, teljesen átázva, a beteget valamelyest ponyvával letakarva, három órás út után értek a szegedi kórházba, ahol még csodálkoztak, hogy az egyébként vidám Flórián testvért ilyen állapotban vitték a kórházba. A harmadnapi orvosi vizsgálat eredménye: csak a csoda mentheti meg. A csoda Isten műve. Isten pedig úgy látta jónak, hogy a 32 éves papját elszólítja. A hívek, a páter vezette Dolgozó Lányok Egyesülete odaadó szeretettel keresték fel, halmozták el. A házfőnök több alkalommal ment hozzá kocsin, hajón látogatóba, az utolsó héten végig mellette volt. Flórián szervezete rettentő szívósan küzdött a kór ellen. A halál anyja karjaiban, a szegedi atyák imái közt

november 27-én érte. Utolsó óhajaként jó lelkipásztorként hívei közt kívánt megpihenni. November 28-án Csongrádra hozták holttestét. Temetése november 30-án volt óriási részvét mellett. A házfőnök tolmácsolta saját és a hívek könnyzápóra közben a boldogult érdemeit, hősi szenvedését, Csongrád számára küldött üzenetét, szeretetét, áldását. A gyermekeket, a betegeket és a Dolgozó Leányok Egyesületét különösen szerette. Lázálmában a betegszoba másik két lakója minduntalan hallotta a beteg ajkáról: *gyerekek, jók legyetek. Nagyon jó lelki vezető volt. Uram, légy Te az Ő jutalma!*”

A Harang-Szó 2006. októberi számában egy idős, Jegénye utcai lakos így emlékezett róla: „(...) Volt egy atya, a Flórián tisztelendő, akit a ministránsok tábornokának tartottunk. A ministráció szövege latin volt. Ő oktatott bennünket a szentmise legapróbb részleteire. Ha ma meghallom mise közben a gongot, a szemem könnybe lábad. Én is ütöttem. Még annyit Flórián atyáról, hogy ha szentbeszédet mondott, magával ragadta a híveket. Gyönyörű orgánuma volt, fantasztikusan tudott szónokolni.”

A sírhelyet, a Faragó kriptá mellett, az út túloldalán egyszerű beton kereszt jelzi. Flórián testvér nyughelyére a házfőnök Ohmann Béla budapesti szobrászművésszel bronz corpust készíttetett, amely 1946. május végén érkezett Csongrádra.

A História Domus írása szerint egyelőre a templomban lett elhelyezve, amíg elkészül hozzá a kereszt és a talpazat. A tervezett emlékmű teljes egészében nem készült el, ugyanis P. Király Kelement 1946 augusztusában elhelyezték Csongrádról. A corpus a bokrosi imaházba került 1984 végén, ahol az oltár mögött, fakeszten láthattuk. Jelenlegi helye a 2001. június 27-én felszentelt bokrosi Szent László templom. Imádkozzunk előtte fiatalon elhunyt szerzetes testvérünkért.

Forrás: a Szent József plébánia Historia Domusa 1940. 11. - 1946. 09. Árkossy Lehel munkájának felhasználásával, aki a H. D. kéziratát digitalizálta.
Révész József

Ferences esték

Január 19-én este a Szent József plébánia könyvtárában új előadássorozat vette kezdetét, melynek témái a ferenceséghez kapcsolódnak. Az előadók Szegedről érkeztek hozzánk: a ferences Bertalan testvér és Kerekes László, a Ferences Világi Rend országos vezetője tagja.

Az első előadás mottója a következő volt: *"Gyűjtsd magadba az értékeket, és teli kézzel oszd szét másoknak."* Az előadók a folyamatos képzés, tanulás szükségességéről, továbbá a keresztény ember hivatásáról, és a sajátos ferences hívásokról beszéltek, valamint arról, miért fontos hitünket közösségben megélni.

A következő - február 16-i előadáson - a világi ferences-képzésről, a befogadásról és a fogadalomtételről szólt Kerekes László: *„A világi hivatásban állandóan tanulásra van szükség. A hitemben nem? A világi ferences képzés célja, hogy megismerjem és kibontakoztassam hivatásomat. Isten szeretete vezet, hogy közösségben Ő érte tevékenykedjek, szolgáljak. Erre ad késztetést, és ezért elfogadom a testvéri közösséget hibáival, erényeivel együtt akkor is, ha nekem nehezemre esik: Istenre bízva a nehézségeket. Ez a jó út! Ahhoz, hogy hűséges tudjak maradni, fontos az alapvető hitigazságok megtanulása, betartása és az ahhoz való ragaszkodás. Fontos a magán ima és a közösségi imák gyakorlása, valamint a gyakori szentmise és a szentségekhez járulás (gyónás, áldozás), vagyis a szentségi élet.”*

A harmadik alkalommal – március 16-án - Ferenc pápa apostoli leveléről volt szó, melyet a szerzetesekhez és az apácákhoz írt a megszentelt

élet éve alkalmából. Ferenc pápa megfogalmazása szerint a megszentelt élet évének célkitűzései a következők:

Hálával tekinteni a múltra. *„Mindenből tanulhatunk! Engedjük, hogy a múlt kérdéseket intézzon hozzánk, hiszen ez a megtérésünket szolgálja! Elbeszélni saját történelmünket nem más, mint dicséretet és köszönetet mondani Istennek minden adományáért.”*

Szenvedéllyel megélni a jelent. *„A múlt hálás felidézése arra indít minket, hogy figyelmesen hallgatva azt, amit a Lélek ma az egyháznak mond, egyre mélyebben megéljük a megszentelt életünk lényegi elemeit.”*

Átölelni a jövőt reménységgel. *„A bizonytalanságok között, melyeken osztozunk oly sok kortársunkkal, erőteljesen megjelenik a mi reményünk, a történelem Urába vetett hitünk gyümölcse, ő ugyanis továbbra is arra biztat: Ne féljete, mert veletek vagyok!”*

Mit vár Ferenc pápa ettől a kegyelmi esztendőtlől a megszentelt életet élők számára?

„...Prófétáknak kell lenni, akik arról tanúskodnak, miként élt Jézus ezen a földön. Ne zárkozzatok magatokba, ne maradjatok problémáitok rabjai. Ezek majd megoldódnak, ha kimentek és segítetek másoknak megoldani problémáikat és hirdetitek az örömhírt. Akkor találtok életet, ha adjátok az életet, akkor találtok reményt, ha adjátok a reményt, akkor találtok szeretetet, ha adjátok a szeretetet.”

Az estek beszélgetéssel és szerény vendéglátással fejeződtek be. A következő előadások minden hónap harmadik hétfőjén, 17,30 órakor kezdődnek plébániánk könyvtárában. Szeretettel hívja és várja az érdeklődőket a Csongrádi Ferences Hagyományokért Egyesület.

Túriné Nádudvari Mária

Csonka kezű Szent Orbán (a visszaeső bokrosi mártír)

Ki ne járt volna már Orbán-napi búcsúban Bokroson? Vagy ha mégsem járt, bizonyára hallott a Bacsza dülő és az Urbán dülő kereszteződésében álló kegyhelyről! Ott, a kvarctól csillogó homokon magasodik másfél évszázada Szent Orbán szobra. Jobbját áldásra emelve, derűsen szemlélődik a tornyos süveg alól, a lába mellett púposra teliszedett puttony testesíti meg az állítató szőlőbirtokosok elvárásait. Bal kezében kacskaringós fejű pásztorbotot tartana – ha lenne bal keze. Igen ám, de nincs neki: csuklóból hiányzik...

Nehezen kibogozható rejtély, mi végről került atyafiságba Szent Orbán a szőlőtermesztők, kádárok, kocsmárosok céhével. Vajmi keveset jegyeztek fel tetteiről, viszont azoknak semmi köze a bor mívelő szakmák erényeihez! Abban megegyezik minden rólaíródott forrásmunka, hogy az ő pápai rendelete óta készítik nemesfémből a szentmisén használt áldozóserleget és paténát, ezért a festők, szobrászok általában kehellyel vagy szőlőfürttel ábrázolják.

Kétségkívül jobban járt volna a jámbor lélek, ha bármi más szimbólumot nyomnak a markába: például egy tölcsért fogva a fagyhaltozók pártfogója lehetne, esetleg az ujjai között tartott koronás figurával a sakkjátékosoké, - lám, milyen kényelmes, nyugodt hivatal akármelyik a kettő közül! Nem lenne szerte az országban borosgazdák kőtalapzatra állított cselédje... Mert annakidején Szent Orbánt patrónus gyanánt közönséges csősznek tették meg mindenfelé, hadd vigyázza a szőlőt a fagytól! Sokfelé a nyakába löcsölik Szent Donát kötelességét is: másodállásban még a vihart, jégesőt is neki kell elhárítania a szőlőskertek fölül!

Névnapján – igaz, ami igaz – a legtöbb helyen misét celebrálnak a tiszteletére. Szép is az! Vékonyan csendülő kis harang harsánykodik a zsindeletetős harangláb fészkeből, templomi lobogók aranyrojtos szegélye csattog a szélben. Ünnepeles bajszú férfiak és fejkendőjük árnyékába rejtett arcú asszonyok orbékolnak magasztaló énekeket. Bort, szőlővesszőt szenteltetnek a pappal, körmenetben ájtatoskodva kérik a védőszent jóindulatú támogatását. Hanem később fazekastul mérik neki a feketelevest...

Őszre a kenetes áhítatból már keresztvetésnyi sem marad, s olyan lekezelően bratyiznak vele, mint egy faluvégi napszámossal. Ha érettek, tömöttek a fürtök, eredményes a szüret, természetben adják ki a bérét. Szőlővel

kínálják, borral locsolják: - Egyél Orbán! Igyál Orbán, jó munkát végeztél!

Ám ha balul üt ki a védőszenteskedés - elfagyott, vagy jégverte, sovány a termés – kikiáltják bűnbaknak. Megalázzák, akár egy utolsó, senkiházi naplopót: köpdösik, összemarkolt venyige-köteggel ostromozzák. Tébolyult eretnekek szertartása ez, kiknek boroshordó az oltáruk, zavaros murci a szenteltvizük!

Látom, most többen elnézően mosolyognak a felháborodásomon, mondván: minek ez a bolhatüsszögés egy kis borfürdő és virgácsolás miatt – tekintettel az élő népszokások fontosságára. Ám a bokrosi szőlőföldek kellős közepébe delegált vértanú kálváriája még csak ezután kezdődik istenigazából...

Az ántivilágban (amiből különben annyi van a magyar múltban, hogy egymást verik le lábról) egy nyáron a szépen zsendülő szőlő felett elsötétedett az ég. A sárga hasú zivatarfelhőből kegyetlen jégeső cserdült a tőkékre, ami fürtnek, levélnek is csak a kocsányát hagyta. A kezdeti siránkozást durva káromkodás váltotta fel, azt követte a hitehagyott bosszú: másnap reggelre valaki letörte a szobor kezét! Ott hevert a homokban az áldott ököl, kitarotán szorongatva a vashálvány kovácsolt pásztorbotot.

A barbár csonkítást Szétfi Gáspár, a fiatal falusi jegyző vette észre legelőbb, az új telepítésű szőleje felé igyekezve. Első gondolata szerint azonnal értesíteni akarta a plébánost, de némi egyházadó-tartozás miatt elvetette a személyes

híradás ötletét... Erre mit tesz Isten, pont a tisztelendő úr kanyarodott be lobogó reverendával „Turán” típusú biciklijén a Bacsá dűlőről! Az odaérkező pap azt konstataulta, hogy Szétfi notárius metszőcsákánnyal a kezében beugrik a jégtől megszaggatott tókék közé, és szélesebben tovaisszokol, a pogány rongálás nyomait hátrahagyva!

Mivel efféle esetek nem tartoztak a gyónási titok fogalomkörébe, Lukács atya hamarjában közkinccsá tette a látottakat, szószéki dörgedelem és gazdaköri beszélgetés formájában egyaránt. Hiába magyarázkodott a jegyző, és hiába rendezte a fennmaradását utolsó krajcárig az eklézsiával: semmi nem mosta le róla többé a „Csákányos Szétfi” elnevezést...

Nyugodt időszak következett a csonka kezű Orbán számára – bár közben a bokrosi szőlők felett is átlobogott a nagy világégés, aknagránátok és bombarepeszek vasával bőségesen trágyázva a sívó homokot. Aztán a rákövetkező, újabb ántivilágban hátrébb szorult a vallásosság. Nemkívánatos gyülekezésnek számított a hajtássszentelő búcsú, a zarándokhelyet ecetfa, selyemkóró, parlagfű verte fel. Modern idők jöttek: a kisparscellás szőlőültetvények többségét közös karámba terelték a téjesítés ösztökéjével. Szétfi Gáspár addigra méltóságteljessé deresedett szakállt hordott, és immár elvtársnak szólították – lévén az Állami Gazdaság párttitkára. Lukács atya a „Levente” szivarkáról áttért az „Ötéves terv” cigarettára, öreg drótsamarát a vázra szerkesztett Dongó-motor repítette. Hja kérem, modern idők jártak!

Egyik tavaszi napon a plébános rászánta magát, és kiszabadította a mártírt az embermagas gatzengerből, hogy közelgő ünnepén legalább csöndesen meghinthesse szenteltvízzel. Munka végeztével rágyújtott egy Tervre, s a reverenda bő redői között kotorászva próbálta zsebre tenni a benzines öngyújtót. Meg sem fordult a fejében, hogy ellenőrizni kellene a begyakorlott mozdulat végeredményét...

Cudar hideg támadt, éppen Orbán napjára. Nem használt sem a jól bevált füstölés praktikája, sem az imádság, - a fagytól lefeketedett a szőlőlevél, a kacsok deres bajuszként kunkorodtak – hát, abban az évben megint nem kellett préskádat mosni! Azon az éjszakán nagy fényesség támadt a kegyhely felől. Gál Mihály bácsi meg is csendítette a kis harangot a Dehereiskolánál, mert azt hitte, mégiscsak történik valami kegyes csoda. De csoda helyett szomorú csodálkozást hozott a reggel: a vértanú kőháta

pirosra sülve, feketére kormozódva, alatta szétszóródott pernye... Elvetemült latrok venyigekévéit közözték rá, s megégették, mint egy boszorkányt!

Ki tehette? Kíváncsisággal vegyes borzadálytól dideregve gyülekezett köréje a munkába induló szőlészbrigád. Nemsokára odaért a tisztelendő atya is. Idegességében önkéntelenül cigarettát biggyesztett a szájsarkába, és a zsebeit tapogatta, de hiába. – Netán ezt keresi? – Szétfi elvtárs (mér' is ne éppen a Csákányos Szétfi) a hamuval keveredett homokból markolta fel mindenki szeme láttára a dörzskeretes tűzszerszámot. – Gyújtogatunk, plébános úr, gyújtogatunk? – Orbárium... - suttogta az idős pap ráébredve, hogy annakidején talán ő is alaptalanul hozta szoborrongáló hírébe a jegyzőt...

Bizony, egymást vádolva két ártatlan ember került slamasztikába a védőszent gyalázásának gyanújában! Legalábbis nekem így mesélte Kószó János, nyugalmazott lovaspostás. Emlékezete szerint Lukács plébános abban az esztendőben a hortobágyi pusztaságba száműzve hirdette Isten ígét, egészen a téli daruvonulásig.

Hosszú évek esője, szele sikálta a mészkövet, s mire megtisztult az égésnyomoktól, újra divatba jött Szent Orbán kultusza. Rendbe hozták, parkosították a búcsújáró hely környékét, egy ügyes kőfaragó visszaillesztette a szobor csonka csuklójához a Kószó-tanya padlásán őrizgetett letört kezét. S mert markából a kovácsoltvas kampósbot (disznópányvázó cövekké minősülve) réges-rég elkallódott a papsajtós árokpartokon, díszes, új virgát kapott – vesztére bronzból.

Szép számú érdeklődő gyűlt össze az Orbán-napi misére. Amikor zsoldáros menetük a dűlőútról befordult a betonlapokkal burkolt kis térre, döbbsenten halkult el az énekszó: ismét hiányzott a szerencsétlen pária bal keze! Ez a gatzett viszont nem babonából csírázott, fagyban növekedett, jégveréstől érlelődött: egyszerűen a bronzra éhes fém tolvajok törték le újra a hányatott sorsú végtagot...

Szavahihető történelemtudósok állítják, hogy első Orbán pápa békés korszakban élt, és valójában nem is szenvedett mártírhalált. Ne te, ne: még a végén kitaszítanak a páholyból, vagy őt is lefokoznák, mint Sárkányölő Szent Györgyöt! Ámde cáfolhatatlan tény, hogy időközben Szent Orbánból többszörösen visszaeső vértanú vált Bokrosra – örök időkre kiérdemelve a szentek közösségének glóriáját.

Borda János
csongrádi származású, Cegléden élő író

Biciklis keresztútjárás

Többéves hagyomány már egyházközségünkben, hogy nagybőjt idején, a húsvétra történő felkészülés jegyében kerékpáros keresztútjárást szervezünk. Március 28-án délelőtt közel harminc felnőtt és gyermek vállalkozott arra, hogy megtegye a 8 km hosszú utat azért, hogy végigjárja a városban található keresztteket és szentek szobrait. Ezzel Jézus Krisztus keresztútján átélt szenvedéseire és halálára emlékeztek.

Az út tizennégy állomása a következő volt:

1. *Szent József templom előtt*
2. *Kereszt a malom előtt*
3. *Krisztus szobor a temető bejáratánál*
4. *Szentháromság szobor a Szentháromság téren*
5. *Kálvária szoborcsoport a Nagyboldogasszony templom előtt*
6. *Fájdalmas anya szoborcsoport a Nagyboldogasszony templom előtt*
7. *Kereszt talapzat a Nagytemplom mögött*
8. *Nepomuki Szent János szobor a belvárosban*
9. *Kereszt a Bökényalji úton*
10. *Kereszt a Szent Rókus templom előtt*
11. *Fájdalmas Anya szobor a Szent Rókus templom előtt*
12. *Nepomuki Szent János szobor a fahídnál*
13. *Kereszt a Kereszt téren*
14. *Szent József templom előtt*

Az egyes állomásoknál a csoport Tócsi Bálint plébános atya vezetésével elmélkedve, imádkozva, énekelve idézte fel Jézus gyötrelmeit és halálát. A keresztutat járók részvételükkel és imádkozásukkal erőt merítettek saját keresztjük hordozásához. *Túriné Nádudvari Mária*

Szegedi KÉSZ énekkara a misén

Március 7-én, szombaton a 17 órás szentmisén kezdte meg énekkaros zárándoklat sorozatát a Szegedi Keresztény Értelmiségiek Szövetsége (KÉSZ) énekkara. Zárándoklatuk célja a Brusznai testvérekre – József és Árpádra – történő megemlékezés.

Dr. Brusznai József nyugdíjas esperes-plébános felszentelése után 1945-ben városunkban kezdte kápláni hivatását, és a Síp utcai Általános Iskolában a hitoktatást. Öt évig volt Csongrádon. Kiskundorozsmai plébánosként sokat fáradozott a templom kórusának a megerősítése érdekében. Személyesen is bekapcsolódott a kórusba, tiszta énekével, kellemes hangjával és hihetetlen lelki kisugárzásával igazi közösséget épített. Papi jelmondata is az énekléssel kapcsolatos: „Az irgalmas Isten jóságát akarom énekelni mindörökké.” Brusznai atya most Nógrád megyében, Kállón él, és ez év augusztusában tartja rubinmiséjét. Az énekeket az általa betanított, illetve az ő hatására született új művekből válogatták össze.

Testvérére, Dr. Brusznai Árpádra is emlékeztünk és üdvösségéért énekelve imádkoztunk. Derekegyházán született, a szentesi Horváth Mihály Gimnáziumban tanult, majd középiskolai tanári diplomát szerzett, és tanárként dolgozott. Az 1956-os forradalom idején Veszprémben élt, ahol koholt vádak alapján bíróság elő állították és halálraítélték. 1958 januárjában kivégezték.

A szentmise előtt egy kis műsor volt. László Anna és Seres Karola verset mondtak, a kislányok megérdemlik a dicséretet. Közben a kórus összeállt, a mi kis kórusunk segítségét is kérték. A mise is közös énekléssel folytatódott. A csongrádi kórusból Magyar Lászlóné és Magyar Enikő szólót énekeltek.

Befejezésként a Himnuszt énekeltük el annak emlékére, hogy Dr. Brusznai Árpád is a Himnuszunkat énekelve állt a hóhérai elé.

Magyar Lászlóné

Látogasson el plébániánk honlapjára a www.kistemplom-csongrad.hu weboldalra, ahol hétről-hétre megtekintheti legfrissebb híreinket, hirdetéseinket, eseményeinket és a Harang-Szó korábbi számait is.

Városi keresztút

Plébános Úr kezdeményezésére március 20-án este 7 órától városi keresztutat végeztünk egyházközségünkben. Mivel a nevében is benne van, az egyes stációk a város egyes részeit érintették. A Nagyboldogasszony Templomtól indultunk majd a Nagyboldogasszony Katolikus Általános Iskolát, Városházát, Ének - Zenei Általános Iskolát és még számos ponton érintve a várost érkeztünk meg a Szent József templomhoz, ahol finom zsíros kenyérrel várták a résztvevőket.

A stációknál, a szokottaktól eltérően nem a szenvedéstörténet mozzanataival, hanem a szeretet himnuszának soraival és ehhez kapcsolódó gondolatébresztőkkel találkoztunk. Szerencsére szép számmal sikerült összegyűlnünk, fiatalok és idősek egyaránt részt vettek a keresztúton, valamint a stációk között az énekkar működött közre hagyományos keresztúti énekekkel.

Kormányos Judit

Farsangi együttlét a plébánián

Február 14-én, szombaton délelőtt zenés-játékos farsangi együttlétre hívtuk a város hittanosait a Szent József plébániára. A jelmezbe érkezők kisebb jutalmat kaptak. Ezután a gyerekek három csapatot alkottak, és három helyszínen vettek részt a különböző foglalkozásokon, majd cseréltek. Fánkot sütöttek, bibliai idézeteket kellett összerakni, álarcokat készítettek és arcfestésre is volt lehetőség. Dékány Pista bácsi régi farsangi ritmusokat tanított a gyerekeknek. Kecskés Laci bácsi megmutatta a templom orgonáját, és játszott is rajta. Majd egy hálaadó imával és közös énekléssel zárult a nap.

Bodorné Ternai Sára hitoktató

Reviczky Gyula: Húsvét

Fakadnak már a virágok,
Kiderül az ég,
És a föld most készül ülni
Drága ünnepét.
Szíveinkben, mint a földön,
Ma öröm legyen,
Feltámadt az isten-ember
Győzedelmesen!

Aki tudja, mint töré fel
Sírját a dicső,
Aki látja, hogy a földön
Minden újra nő:
Gondoljon feltámadásra,
Mely örök lesz...
Feltámadt az isten-ember
Győzedelmesen.

Kedves Gyerekek!

Ha szerettek rajzolni, akkor készítsetek képeket, és küldjétek el szerkesztőségünk részére június 15-ig. A beérkező rajzokat következő lapszámunkban közölni fogjuk. Várjuk a rajzos kedvű fiúk és lányok jelentkezését!

← Ez alkalommal Puskás Balázs, általános iskolai tanuló szép munkáját mutatjuk be. Pap Imre

Múltidéző

A Csongrád piroskavárosi Harang-Szó „feltámadásának” öröme.

Gyógypedagógiával foglalkozom, hosszú évekig a katolikus egyház támogatásával a piroskavárosi „kistemplomban” működtettem felnőtt fogya-tékkal élők számára egy klubot. Majd úgy alakult, hogy a csongrádi piroskavárosi Szent József Plébánia és a bokrosi Szent László Templom Harang-Szó című újságjának első szerkesztője lettem, most pedig engem ért az a megtiszteltetés, hogy felidézhetem egy újság születését és újjászületését. Felföldi Miklós, aki mindvégig egyengette a lap útját - volt, mikor a szerkesztőség tagjaként is - arra kért, írjak a kezdetekről. Sokat gondolkodtam arról, mit is jelentett nekünk, piroskavárosi híveknek a negyedévente megjelenő Harang-Szó?

Az ötlet Nagy Nándor akkori plébánostól eredt, aki 2002-ben egy nyárvégi délutánon azt mondta – „Franciska! Csináljunk a plébániának újságot” – és írtunk, szerkesztettünk, laikusként nagy lelkesedéssel, kevés pénzzel és szakmai tudással, de októberre elkészült az otthoni számítógépemen az első példány egy hírlevél formájában, amit a plébánián fénymásoltunk tovább. Az „újságírásba” bekapcsolódott Bagi József, Fekete Imre, a mindenkori hitoktató, és te is kedves Miklós, és még sokan mások, akiknek a neve ott szerepel az írások alatt. Lassan kialakult a lap szerkezete, az állandó rovatok, és a sokszorosítás már a nyomdában történt. A következő lépés az újság internetes elérhetőségének megvalósítása, az online olvasás megteremtése volt Pap Imre segítségével. A teljes archívum megtekinthető a Szent József Plébánia honlapján (www.kistemplom-csongrad.hu).

Ez az időszak volt számunkra pünkösdi hasonlattal élve a Szentlélek eljövetele, az olvasóktól nagyon sok pozitív visszajelzést, biztatást és anyagi támogatást is kaptunk, mi pedig mai szóval élve, igyekeztünk informatív és interaktív tenni a lapot, a tartalmat az egyházközség programjaira, tagjainak érdeklődésére építettük, megjelentettük a hívek írásait, fotóit, verseit, a fiatalok rajzait is. Fontosnak éreztük, hogy az újság sokszínű és életszerű legyen, hogy a csongrádi és bokrosi egyházközség tagjait is megszólítsuk, illetve legyen üzenete azon nem hívők számára is, akiknek csak a kezébe kerül valahol egy példány. Kiemelt feladatnak tekintettük a családok

megtartó erejének erősítését, a hittanos gyerekekkel, a cserkészekkel, a Piroskavárosi Általános Iskola diákjaival való kapcsolattartást, a lapban történő megjelenési lehetőségüket. Szerkesztőként az oldalszám korlátokat nehezen éltük meg, nagy dilemma volt, mi fér bele és mi nem egy-egy példányba.

Folyton változó társadalmunkban számomra a keresztény hit valahol a mindennapok világát jelenti, hogy hogyan viszonyulunk a családunkhoz, munkatársainkhoz, barátainkhoz, hittársainkhoz, szomszédainkhoz, hogyan viselkedünk krízishelyzetben, betegségben, bőségben, hatalomban, szegénységben? Meg tudunk-e bocsátani az ellenünk vétkezőknek és önmagunknak, tudunk-e alázattal élni, feltétel nélkül szeretni és bízni, mert hát gyarló emberek vagyunk mindannyian. Valahol ezt az életszagú gondolkodást is szeretnénk volna belecsempészni a lapba, például az Útravaló című állandó rovattal.

Egy újság szerkesztése csapatmunka, az együttgondolkodás nagy próbája, minden lapszám nagy lelkesedéssel, sok-sok disputával, éjszakába nyúló gépeléssel készült. A team munka egy képlékeny folyamat, sajnos sok buktatóval is jár, kialakulhatnak hatalmi harcok, egyéni érvényesülést elősegítő próbálkozások, tartalmi viták, van, aki kikerül a szerkesztői csoportból, mások pedig bekerülnek oda. Van mikor kételyeink, támadnak, valóban jó úton járunk-e, Istennek tetsző-e azaz értékrend, szemlélet, amit közvetíteni szeretnénk az olvasók számára?

Szerkesztési, iránymutatási szempontból felvettük a kapcsolatot a Magyar Katolikus Újságíró Szövetséggel, a személyes újságíró-találkozók mindig nagyon inspirálóak és építőek voltak számunkra.

Reményeink szerint ebben a rohanó, magányos, pénzhajhász és néha elembertelenítő világban talán tudtunk adni az olvasóinknak egy kis lelki táplálékot, közösség kovácsoló erőt, útmutatást, információt.

A személyes sorsom úgy alakult, hogy fájó szívvel, de 2005 tavaszán egyre sokasodó munkahelyi elfoglaltságaim miatt átadtam a lap szerkesztését Fekete Imrének. Büszke vagyok arra, hogy részese lehettem a Harang-Szó létrehozásának, remélem, mélyen hívő D'Herrera nagyanyám is megelégedéssel néz le rám odafentről.

Van úgy, hogy egyházi közösségként, vagy közönséges halandóként úgy érezzük - ismét a pünkösdi üzenetével élve -, hogy a Szentlélek le-

száll közénk, néha pedig kevésbé érezzük a jelenlétét. 2005-ben nagy fájdalom volt számunkra, hogy megszűnt a piroskavárosi plébánia önállósága, nem volt többé itt lakó papja. Az egyházközség, annak vezetése és a Harang-Szó életében is voltak magasztos, felemelő és méltatlan pillanatok, a hívek többsége azonban hűségesen, szabadidőt, energiát, anyagiakat nem kímélve tette a dolgát a piroskavárosi egyházközségért.

Aztán eljött 2011. karácsonya, és a Harang-Szó utolsó számát tarthatták kezükben az olvasók. A megszűnésnek egyik oka a szerkesztő, Fekete Imre 2011-ben bekövetkezett halála volt, ő ugyanis nyugdíjasként folyamatosan kézen tartotta a szerkesztési, kiadási, finanszírozási feladatokat, és egyháztanácstagként is lobbizott a folyton változó csongrádi plébánosoknál a Harang-Szó fennmaradásáért.

Azt gondoljuk, termékeny időszak volt a piroskavárosi egyházközség életében az a közel 10 év, jelentős templom felújítási munkák valósultak meg, és a Harang-Szó is megmaradt a hívek jó emlékezetében, mert gyakran emlegették, és hiányolták a már megszűnt lapot. A keresztény ember számára fontos a hit és a remény, talán ide illenek Václav Havel szavai „A remény nem optimizmus, nem meggyőződés, hogy valami jól fog végződni, hanem bizonyosság, hogy valaminek értelme van, függetlenül attól, hogy hogyan végződik.” Ezért óriási öröm számunkra, hogy tovább folytatódik a szellemi örökségünk, és az a végtelen sok munka, erőfeszítés, hit és az olvasók szeretete, bizalma, ami a Harang-Szó készítését övezte, nem volt hiábavaló és 2014 karácsonyára újraindult a lap Túríné Nádudvari Marika szerkesztésével.

Azt gondoljuk nagy áldás a piroskavárosi Szent József templom híveinek a Harang-Szó újjáéledése - köszönet érte Tótsi Bálint plébánosnak és Arany Gábor káplánnak -, kívánjuk, hogy a lap erősítse a hívek, és az egyházközség jövőbe vetett hitét, és folytatódjon a plébánia küldetése, hogy az Isten házában valóban élő, összetartó, megújuló közösség működhessen.

Köszönet azoknak a híveknek, akik az évek során bármilyen módon támogatták a Harang-Szót, köszönet azoknak is, akik már nincsenek köztünk, de reméljük, elégedettséggel tekintenek le ránk odafentről: Nagy Nándor, Bagi József, Fekete Imre.

A lélek békéjét, és kegyelmekben gazdag, áldott húsvéti ünnepeket kívánunk mindannyiunknak.

Kovács Franciska és Felföldi Miklós
2015. március, Kikelet havában

Sík Sándor: A keresztúton

Megy a Jézus a Kálváriára,
Fejében a töviskoronája.
Véres rózsák verték ki a testét.
Megy a Jézus, viszi a keresztjét.

Most először roskadt el alatta,
Vad pribékek keze fölrángatta.
Szeges szíjak a húsába tépnek,
Borzalommal kísérik a népek.

Szeges szíjak, csontig elevenbe.
Jön az úton Szűzmária szembe.
A szeméből mennyek mosolyognak,
De szívében hét tűre pokolnak.

Nézi Jézust, nézi a keresztjét,
Azt a véres, verejtékes orcát,
Azt az Arcot, azt az édes-egyet,
Aki az ő testéből testedzett.

Kis Betlehem boldog éjjelében
Ő ringatta ámuló ölében,
Ő mosott rá, főzött és dagasztott,
Ágya szélén de hányszor virrasztott!

Ruhácskát szőtte, fonta, foldta,
Haj pedig már akkor is de tudta ... !
Ó hogy nézte távolodó képét,
Mikor elment, három éve, végkép!

Nézi most is, rogyadozó testtel,
Kicsi fiát a szörnyű keresztel.
Nézi, nézifátyolodó szemmel.
Megy a Jézus, utána a tenger.

Véres úton, végestelen hosszan:
Tenger ember, férfi, gyerek, asszony,
Véres tajték veri ki a mesgyét.
Valamennyi viszi a keresztjét.

Nem hiányzik senki sem a sorból:
Legelő a tizenkét apostol,
Utánuk a számolatlan ezrek,
Ködbevesző végtelen keresztek.

Ott piheg a sok máj szegény is,
Édesapám, édesanyám, én is!
Hétfájdalmas, nézz ide miránk is,
Krisztus Anyja, légy a mi anyánk is!

Megemlékezés

Csongrád méltatlanul elfelejtett személyisége Váry Gellért piarista szerzetes 1843. február 2-án – 172 éve - született Csongrádon. Elemi iskoláit részben magán úton, gimnáziumi tanulmányait Szegeden a Piarista Gimnáziumban végezte, majd jelentkezett a Rendbe. Gyors felfogó képességű egyén volt. 1904-ben unokaöccsének megírja az „Emléklapok Csongorád múltjából” című kéziratot művét.

Iskolái elvégzése után tanít: Szegeden, Kecskeméten, Vácon és Budapesten, majd Rómába került a Piarista Rend Központjába. Küldetése lejártá után nyugállományba vonult, Nyitrán élt, ahol 1929. február 16-án, 86 évesen meghalt.

A Szent József Plébánia egyháztanácsa Nagy Nándor plébánossal egyetemben 2005-ben gránit táblán egy plakettel emlékezett meg róla, amely a plébánia bejáratánál található.

Ezen megemlékezés születésének évfordulója alkalmából történik.

Felföldi Miklós

Váry Gellért: „Emléklapok Csongorád múltjából”

Váry Gellért elsőként írta meg Csongrád helytörténetét. Kézzel írott munkáját eredetileg nem a köznek szánta, hanem Magdolna nevű nővére fiának, Tekulics Sándornak azzal, hogy folytassa ott, ahol ő abbahagyta, a könyv üres lapjain. Tekulics Sándor szövetkezeti takarékos igazgató készített is jegyzeteket a folytatáshoz, de korai halála megakadályozta őt szándékában.

A könyv érdekes olvasmány a városukat szerető csongrádiaknak és az érdeklődőknek. Megismerhetjük a Váry család történetét, bemutatja többek között a város templomait és papjait, a korabeli szokásokat, viseleteket, saját

gyermekéveit és a tizenkilencedik század történelmi eseményeit.

A következőkben az 1800-as években itt szolgált lelképászorokat bemutató részből idézünk, nem változtatva a korabeli helyesíráson.

„A tizenkilencedik század negyvenes éveiben, vagyis az én kis gyermek koromban valami Banó nevezetű volt a plébános. Ezt követte 1850-ben Virter Lajos, aki tizenöt esztendeig volt a csongrádiak lelki pásztora. Utána jött 1866-ban Alvinczy Ferencz, kit mivel körülbelül kilencz év múlva meghalt, követett Szabad (Szvoboda) József. Ez nagyon terhesnek találta a csongorádi plébánosságot, valami kisebb községbe távozott, és helyet adott utódjának Edelínyi (Ebst) Jánosnak. Ennek halála után a tizenkilencedik század utolsó tizedét Hegyi Antal töltötte ki.

Ezek mellett a segédlelkészek (káplányok) folyton váltakoztak, akik majd egy, majd két évig tartózkodtak Csongorádon, maguk után valami különösebb emléket nem igen hagyhattak.

Másképp volt egy ferenczrendi barát Czibulka Kristóf, aki még a tizenkilencedik század harminczas éveiben került Csongorádra, s mint a plébániai dolgokban kisegítő húsz évnél tovább volt annak lakója. Ő nem volt egy földel alatt a többi pappal, hanem egy jó módú gazdának Kovács Gergelynek a házában lakott, csak ebédelni meg vacsorálni ment a plébániára. Mint afféle Árva megyei tót ember, akár meddig volt is Csongorádon, jól beszélni magyarul sohasem tudott megtanulni. Sok mindenféle furcsa dolog is történt vele. Egyszer temetés alkalmával, mikor a sírnál még egy miatyánkot és üdvözlégyet akart imádkozni, a környezete pedig sírdogált, hátra fordult és így szólt: - Ne sírjádog!. Mivel pedig a környezete mégis csak sírdogált, hátra fordult és így szólt: - Krizduzs verje meg benneteket, ne sírjádog, hiszen megfacsarodik a szívem!

Máskor pedig egy jó módú paraszt gazdákhoz ment el húsvét másnapján locsolni. Ott pedig a két tenyeres-talpas menyecske megfogta az atyám uramat, s reverendástul bemártotta a kútnál lévő vízzel teli kádba. Persze azután még évek múlva is kérdezték tréfából Kristóf barátot, hogy mikor mén Gulyásékhoz locsolni.

Mindezen papi egyéniségek közül akár az erkölcsi értéket, akár a rangban való emelkedést, akár a tevékenységet illetőleg legkiemelkedőbb Virter Lajos alakja volt...”

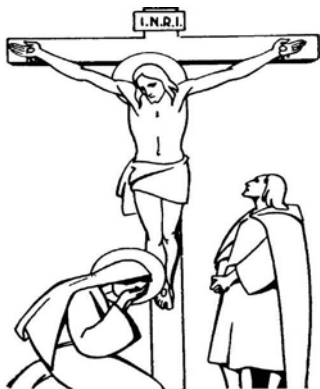
A következő lapszámban folytatjuk.

Túriné Nádudvari Mária

Anyakönyvi hírek

Halottaink

- +Keller Pál
 +Csáki Zsigmondné szül.: Szabics Piroška
 +Dávid Tibor
 +Özv. Ornyik Lajosné szül.: Nagygál Margit
 +Selyem Gyula
 +Gut Benke Istvánné szül.: Faragó Julianna
 +Gyovai Sándorné szül.: Varga Mária
 +Bozó Ferenc
 +Lantos Józsefné szül.: Huszka Erzsébet
 +Sebestyén Józsefné szül.: Czombos Anna
 +Benedek István
 +Gyovai Sándor
 +Mészáros István
 +Varga Pál
 +Deák József
 +Valasik Mátyásné szül.: Fűri Erzsébet
 +Németh Mátyásné szül.: Lantos Ilona
 +Balázsáné Horváth Varga Éva
 +Palásti Jánosné szül.: Zsilka Erzsébet
 +Gresó László
 +Janó Lászlóné szül.: Mráz Julianna
 +Ferkovics Gizella
 +Makai József
 +Id. Deák László
 +Id. Almási János
 +Meggyesi Istvánné szül.: Bakó Magdolna
 +Szlávik Andrásné szül.: Szabolics Margit
 +Servánszki Imréné szül.: Juhász Ilona

*Adj, Uram, örök nyugodalmat nekik és
 az örök világosság fényeskedjék nekik.
 Nyugodjanak békében. Amen.*

Ilonka néni elment

Ez év március 4-én utolsó útján kísértük el Német Mátyásné Ilonka nénit a nyugvóhelyére a temetőben. Ilonka néni február 24-én átadta lelkét Teremtőjének. 92 évet élt. Katolikus paraszt családba született 9. gyermekként. A szülői háznál kivette részét ő is a munkából. Elmondása szerint szívesen vigyázott a libákra és közben sokat énekelt, nótázott. Szerette a népdalokat, nótákat.

1943-ban férjhez ment. Férje családja a Nagyréten lakott, és a házasságkötés után a férje családjánál kezdték közös életüket. 1956-ban beköltöztek a városba, itt nevelték három gyermeküket sok munkával és lemondással. Miután a városba költöztek Ilonka néni az egyházközség életéből is kivette a részét. Vezette a Szent Antal litániát minden kedden és a Szent József litániát minden szerdán. Részt vett a templomi énekkarban is, a Rózsafüzér társulat tagja volt egészen haláláig. Míg a kora engedte gyűjtötte az egyházi hozzájárulást is. 1971-től 7 éven keresztül sekrestyés-harangozó volt a Szent József templomban. Szívesen, örömmel és nagy odaadással végezte munkáját. Még utolsó napjaiban is eljárt a templomba. Sokat imádkozott a családjáért, az egyházközségért, a papokért, szerzetesekért. Az utóbbiakért minden hónapban szentmisét is mondatott.

Búcsúzott tőle 3 gyermeke, 7 unokája és 14 dédunokája, valamint az egyházközség. Ilonka néni nyugodjon békében!

Túrmezei Erzsébet: Feltámadt

Egy édes titkom van nekem.
 Fénnyel betölti életem,
 mosolyra nyitja számát:
 a Megváltó feltámadt!

Nem, nem maradt a sír ölén.
 Ujjongok az örömtől én,
 hisz nem vagyok már árva.
 Nincs többé sírba zárva.

Velem van nappal, éjjelen.
 Mindig velem, mindig velem.
 Az úton Ő vezérel
 oltalmazó kezével.

Virágok, illatozzatok!
 Húsvéti, tiszta fény ragyog
 elűzve minden árnyat:
 a Megváltó feltámadt!

Szentmisék rendje a csongrádi templomokban és azok filiáiban

<u>Szent József-templom:</u>	Hétfő, Szerda, Csütörtök, Péntek, Szombat: 17.00 óra , Vasárnap: 8.30 óra .
<u>Nagyboldogasszony-templom:</u>	Hétfő, Kedd, Csütörtök, Péntek: 18.00 óra , Vasárnap: 10.00 óra és 18.00 óra .
<u>Szent Rókus-templom:</u>	Szombat: 18.00 óra .
<u>Bokros, Szent László-templom:</u>	Vasárnap: 15.00 óra .
<u>Felgyő, Szent István-templom:</u>	Vasárnap: 11.30 óra .

**Kedves Olvasóinknak,
áldott, békés húsvéti
ünnepeket kívánunk!**

Zarándoklat Csíksomlyóra

2015. május 21-25. között 5 napos, 4 éjszakai zarándokutat szervezünk, melynek programja a következő lesz:

1. Nap (csütörtök): 6.00 órakor indulás a Kossuth térről: Csongrád - Nagyvárád - Kolozsvár - Korond - Sikasszó (szállás). Érkezés a szállásra az esti órákban.
2. Nap (péntek): kirándulás: Szárhegy - Gyergyó - Békás-Szoros.
3. Nap (szombat): Búcsú - Csíksomlyó.
4. Nap (vasárnap): Zeteváralja - szentmise - Parajd - Szováta.
5. Nap (Hétfő): hazautazás - Segesvár - Gyulafehérvár - Déva - Arad - Csongrád.

Az utazás előre láthatólag 49 fős busszal történik. A zarándoklat költsége 35.000 forint/fő, amely tartalmazza az utazást, a szállást, a reggelit és a vacsorát (az ebédre mindenki saját maga köteles gondoskodni).

Jelentkezni a Nagyboldogasszony- és a Szent József plébánián lehet, 10.000 forint előleg befizetésével. Szeretettel várjuk az érdeklődőket!

Előadás a kerékpáros közlekedés szabályairól

A kerékpárral történő szabályos és biztonságos közlekedésről, továbbá a kerékpáros közlekedés veszélyeiről hangzott el előadás a Szent József plébánia könyvtárában február 3-án este. A sok-sok hasznos tudnivalót György László, a csongrádi Rendőrkapitányság munkatársa ismertette, majd válaszolt a hallgatók kérdéseire.

Az előadást a Csongrádi Ferences Hagymányokért Egyesület szervezte.

Adófelajánlás 1%

Kérjük, hogy személyi jövedelemadójuk 1 %-ának felajánlásával segítsék a Csongrádi Ferences Hagymányokért Egyesület tevékenységét!

Adószámunk: 19561039-1-06

Egyben köszönetünket fejezzük ki a 2014. évi támogatásokért, melyeket működésünk és programjaink finanszírozására használtunk fel.

CSFHE vezetőség

Kedves Hívek!

Várjuk az érdeklődőket, látogassanak el a Kolostor épület emeletén lévő könyvtárunkba.

Nyitvatartási idő: Vasárnap **9.30 – 10.30 óra**

Tartósélelmiszer-gyűjtés

A nagybőjtben tartósélelmiszer-gyűjtési akció volt templomunkban. Kértük a híveket, hogy lehetőségeikhez mérten tartós élelmiszerekkel járuljanak hozzá a nehézségekkel küzdők mindennapjaihoz. Köszönjük az adományokat!

Fiatalok!

Szeretettel vár tagjai sorába a Szent József Plébánián működő 575. számú Szent György Cserkészcsapat. A foglalkozásokat péntekenként 16.00 - 17.00 óra között tartják a plébánia Kolostor épületében.

CSOKI

A Csongrádi Katolikus Ifjak közösség várja a fiatalokat szombat esténként 19.00 órai kezdettel az egyik héten a Nagyboldogasszony Plébániára, míg a másik héten a Szent József Plébániára.

Bibliaóra

Hétfőnként, 18.00 órától a szentírási tanításokkal ismerkedünk Arany Gábor káplán atya vezetésével. Az összejöveteleket a plébánia könyvtárában tartjuk. Szeretettel várjuk a kedves híveket!

Irodai fogadóórak a Plébániákon

Szent József Plébánia:

Hétfő, Szerda, Csütörtök, Péntek: **16.00 – 17.00 óra**

Nagyboldogasszony Plébánia:

Hétfőtől – Péntekig: **9.00 – 12.00 óra**

Szerkesztői üzenet

Terveink szerint lapunk következő száma július elején jelenik meg. Kérjük, hogy a közlésre szánt írásait június 15-ig juttassák el a szerkesztőség részére.

HARANG-SZÓ 44. szám

Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a bokrosi Szent László - templom híveinek lapja.

Megjelenik évente négy alkalommal, 400 példányban.

Felelős kiadó: Tótsi Bálint plébános

Szerkesztő: Túriné Nádudvari Mária

Tördelés, fotó: Pap Imre

Cím: 6640 Csongrád, Piroksa János tér 4.

Tel./Fax.: 06-63/483-063

Honlap: www.kistemplom-csongrad.hu

E-mail: szent.jozsef.plebania.csongrad@gmail.com

Nyomdai munkák: Fotó-Print Stúdió, Csongrád